

Nr 164.

Av herr **Werner** i Höjen, *angående lagstiftning i syfte att bereda virkesägare rätt till nödig upplagsplats för saluvirke vid flottled.*

I trakter, där flottlederna utgöra den enda transportmöjligheten för virket från närliggande skogsområden, är det för den enskilde skogsägaren av synnerlig vikt att kunna erhålla upplagsplats vid flottleden så nära avverkningsområdet som möjligt och så belägen att densamma utan allt för dryga kostnader lämpar sig för mätning, uppläggning och utrullning av virket.

Anskaffandet av dylik upplagsplats åligger i regel virkessäljaren, vilken i leveranskontraktet tillförbindes att kostnadsfritt tillhandahålla upplagsplatser även sedan virket efter inmätning övergått i köparens hand. Vanligtvis möter det dock icke större svårigheter att i de fall då skogsägaren själv saknar strandrätt erhålla nödigt strandutrymme.

Ibland händer dock att strandägaren i känsla av sin ensamrätt kan bestämma storleken av platshyran åtskilligt i överkant.

Mera betänklig ställer sig saken för skogsägare inom flottledsområden där strandrätten å ofta milslånga sträckor äges av virkesköpande bolag.

Med den monopolställning dessa i sådant fall komma att intaga genom sin ensamrätt till stranden, kunna de såsom villkor för upplåtelse av plats för upplag fordra att det framforslade virket försäljes till dem.

Även om virkespriser och mätningsvillkor numera genom virkesköparnas kartellbildningar äro i stort sett likartade under årets inköpssäsong är dock den påpekade omständigheten ägnad att binda virkesleverantörens handlingsfrihet och samtidigt hindra tänkbar konkurrens från andra virkesköpare.

Även om förhållandet icke skulle förekomma i någon större utsträckning är det dock ett faktum att möjligheten till obehörig påtryckning förekommer och bevisligen även kommit till användning.

Utan att träda flottleds strandägares rätt för nära synes det böra vara möjligt att genom lämplig lagstiftning i ämnet emot skäligen ersättning medgiva virkesägare rätt till nödig upplagsplats för saluvirke vid flottled, där detta kan ske utan särskilt förfång för markägaren.

Därför hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om förslag till lag i ovan angivet syfte.

Stockholm den 19 januari 1939.

Osc. Werner
i Höjen.